

og Studeopdrættere, som hidtil havde ledet Byens offentlige Mening, i Aarenes Løb var døde, og — hvad der var det væsentligste — det viste sig for de flestes Vedkommende, at de langt fra med Hensyn til Formue havde været de Stormænd, som de ved deres Optræden og hele Levevis havde ladet formode. Det havde været Forretningsfolk af den gamle Skole, der ikke vilde erkende, at Tiden løb fra dem, og i deres Studestædighed lod haant om de ændrede Former, som Aarhundredets nye Samfærdselsmidler efterhaanden havde givet Handelen, og som Nabobyerne imidlertid havde forstaaet at drage Fordel af. Flere af Byens bedste Familjer, der havde levet stort paa nedarvet Rigdom, sank i Løbet af faa Aar næsten ned i Fattigdom. Og med den svindende Velstand voksede Trangen til Religionens Trøst. Pastor Sidenius' myndige Ord om det Timeliges Forfængelighed og Armodens og Savnets sande Rigdom begyndte at finde mere Forstaaelse hos Folk og allermest netop hos dem, der forhen havde staaet ham haardest imod. Endnu vilde man vel ikke heltud anerkende ham. Dertil var saa meget i hans Væsen dem vedblivende for fremmed og frastødende. Men stadig øgedes den Skare af Andagtsfulde, der om Søndagen samledes om hans Forkyndelse. Og aldrig hændte det længer, at nogen af Byens Borgere undlod at hilse ham paa Gaden, i hvert Fald naar han var i Ornat.